

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 maja 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. stwierdził, że M. K., jako pracownik u płatnika składek (...) M. M. (1), nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od dnia 13 stycznia 2020 roku do dnia 17 sierpnia 2020 roku.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że w przedmiotowej sprawie brak jest bezspornych i wiarygodnych dowodów świadczących o wykonywaniu pracy przez M. K.. Jak wskazano, M. K. nie mogła świadczyć pracy na stanowisku sprzedawcy, ponieważ nie zostało przedłożone zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do pracy na tym stanowisku pracy. Nie zostały również przedłożone żadne dokumenty potwierdzające wykonywanie pracy na stanowisku sprzedawcy. Ponadto bezpośrednio przed zgłoszeniem do ubezpieczeń, od dnia 13 stycznia 2020 roku, u płatnika składek M. M. (1) nie posiadała innego tytułu do ubezpieczeń uprawniającego do korzystania ze świadczeń z ubezpieczenia chorobowego. Ostatnim takim tytułem objęta była do dnia 13 lutego 2019 roku. Wobec powyższego organ doszedł do przekonania, że całość okoliczności świadczy o pozornym charakterze zatrudnienia M. K.. Potwierdza to brak potrzeby zatrudnienia, brak dowodów pracy, powstanie długotrwałej niezdolności do pracy po 3 tygodniach od zatrudnienia, zgłoszenie do ubezpieczeń w trakcie trwania niezdolności do pracy. Zamiarem płatnika składek i osoby zgłoszonej do ubezpieczeń nie było faktyczne świadczenie pracy, a jedynie uzyskanie przez ubezpieczoną długotrwałych świadczeń z pracowniczego tytułu do ubezpieczeń. Zatem na podstawie art. 83 § 1 Kodeksu cywilnego w związku z art. 300 Kodeksu pracy organ stwierdził, że umowa o pracę zawarta między ww. płatnikiem składek, a wnioskodawczynią jako zawarta dla pozorów, jest nieważna, a zatem z tytułu zawartej umowy o pracę ww. nie podlega ubezpieczeniom społecznym od 13 stycznia 2020 roku do dnia 17 sierpnia 2020 roku.

(decyzja – k. 243-246 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołanie od w/w decyzji wniosła M. K. wskazując, że w okresie od dnia 13 stycznia 2020 roku do dnia 17 sierpnia 2020 roku, wbrew twierdzeniom organu rentowego, była pracownikiem firmy (...). W uzasadnieniu wskazanego stanowiska wnioskodawczyni podniosła, że w dniu podpisywania spornej umowy o pracę nie miała wiedzy o tym, że jest w ciąży. W czasie wykonywania obowiązków pracowniczych na stanowisku sprzedawcy wnioskodawczyni poczuła się źle, udała się do lekarza i wówczas okazało się, że jest ciężą, która była zagrożona. Lekarz zdecydował o odsunięciu jej od pracy ze względu na pracę fizyczną, która w konsekwencji byłaby zagrożeniem dla jej ciąży.

(odwołanie – k. 3-4, k. 3-3 verte w aktach o sygn. VIII U 2163/21 załączonych do sprawy)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz ZUS według norm przepisanych przytaczając argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 17-22, k. 5-11 w aktach o sygn. VIII U 2163/21 załączonych do sprawy)

Postanowieniem z dnia 16 września 2021 roku tutejszy sąd na podstawie art. 219 k.p.c. połączył sprawę o sygn. akt VIII U 2163/21 ze sprawą o sygn. akt VIII U 1950/21 i obie sprawy rozpoznał łącznie pod numerem VIII U 1950/21.

(postanowienie – k. 14 w aktach o sygn. VIII U 2163/21 załączonych do sprawy)

Na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku wnioskodawczyni, zainteresowany M. M. (1) poparli odwołanie, zaś pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

(końcowe stanowiska stron – rozprawa z dnia 25 października 2022 roku e-protokół (...):12:13 – 01:12:46 – płyta CD – k. 217)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Płatnik składek prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. M. (1) od dnia 1 czerwca 2010 roku, która w zakresie przedmiotu swojej działalności zajmuje się: sprzedażą detaliczną prowadzoną w niewyspecjalizowanych sklepach z przewagą żywności, napojów i wyrobów tytoniowych.

(wypis z (...) k. 46)

O możliwości zatrudnienia w (...) M. M. (1) (sklep spożywczy w P.) odwołująca dowiedziała się z ogłoszenia zamieszczonego na stronie internetowej (...)pl. (...) umówiła się na kolejny dzień na rozmowę kwalifikacyjną z płatnikiem M. M. (1).

(zeznania wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):11:22-01:11:48 w związku z e-protokół (...):04:36-00:10:21 – płyta CD – k. 217, zeznania zainteresowanego M. M. (1) na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):11:48-01:12:13 w związku z e-protokół (...):21:16-00:26:22 – płyta CD – k. 217)

W dniu 13 stycznia 2020 roku pomiędzy (...) M. M. (1), a M. K. została zawarta umowa o pracę na okres próbny począwszy od dnia 13 stycznia 2020 roku do dnia 12 kwietnia 2020 roku, na mocy której ubezpieczona została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku sprzedawcy z wynagrodzeniem podstawowym brutto 2600,00 zł brutto. W zakresie innych warunków zatrudnienia wskazano: 40 godz. tygodniowo. Z kolei jako termin rozpoczęcia pracy: 13 stycznia 2020 roku.

(umowa o pracę – k. 197, k. 216 załączonych do sprawy akt organu rentowego, k. 5, k. 4 część B akt osobowych w kopercie – k. 62, zeznania wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):11:22-01:11:48 w związku z e-protokół (...):04:36-00:10:21 – płyta CD – k. 217, zeznania zainteresowanego M. M. (1) na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):11:48-01:12:13 w związku z e-protokół (...):26:22-00:34:36 – płyta CD – k. 217)

Wskazana umowa o pracę uległa przedłużeniu do dnia porodu ubezpieczonej. Pozostałe warunki umowy pozostały bez zmian.

(informacja – k. 198, k. 217 załączonych do sprawy akt organu rentowego, k. 6 część B akt osobowych w kopercie – k. 62)

Przed podpisaniem spornej umowy o pracę wnioskodawczyni i płatnik składek nie znali się.

(zeznania wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):11:22-01:11:48 w związku z e-protokół (...):10:21-00:16:05 – płyta CD – k. 217)

Płatnik dał ogłoszenie dotyczące zatrudnienia sprzedawcy uwagi na to, że z jedną z jego pracownic, K. W., z dniem 31 grudnia 2019 roku została rozwiązana umowa o pracę i w sklepie mieszczącym się przy ul. (...) w P. brakowało sprzedawcy

(zeznania zainteresowanego na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):11:48-01:12:13 w związku z e-protokół (...):26:22-00:34:35 – płyta CD – k. 217)

W dacie podpisania spornej umowy o pracę skarżąca nie wiedziała, że jest w ciąży.

(zeznania wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):11:22-01:11:48 w związku z e-protokół (...):16:05-00:18:13 – płyta CD – k. 217)

M. K. została zgłoszona do ubezpieczeń jako pracownik od dnia 13 stycznia 2020 roku do dnia 17 sierpnia 2020 roku u płatnika składek (...) M. M. (1). Zgłoszenie do ubezpieczeń od dnia 13 stycznia 2020 roku zostało przekazane w dniu 13 lutego 2020 roku. Powyższe było konsekwencją pomyłki księgowej V. S..

(pismo do ZUS – k. 233-233 verte załączonych do sprawy akt organu rentowego, zeznania zainteresowanego M. M. (1) na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):11:48-01:12:13 w związku z e-protokół (...):26:22-00:34:36 – płyta CD – k. 217)

W dniach: 13.01.2020 r.-15.01.2020 r. M. K. odbyła szkolenie BHP- instruktaż ogólny i stanowiskowy.

(karta szkolenia wstępnego – k. 218 załączonych do sprawy akt organu rentowego, k. 5 część B akt osobowych w kopercie – k. 62)

M. K. nie dostała skierowania do lekarza medycyny pracy celem wydania przez niego orzeczenia o jej zdolności do pracy. Posiadała natomiast książeczkę Sanepidu z aktualnymi badaniami.

Wnioskodawczyni pracowała w sklepie spożywczym mieszczącym się przy ul. (...) w P. do czasu zwolnienia lekarskiego. Co do zasady na jednej zmianie w sklepie pracuje czterech pracowników. W pomieszczeniu sklepowym znajdowały się długie regały, na końcu lada z mięsem, wędlinami. Kasy były przy wejściu po lewej stronie. Kasy obsługiwane były przez pracowników, nie było kas samoobsługowych. Sklep był otwarty w godzinach od 6:00 do 22:00, skarżąca pracowała na dwie zmiany – od 6:00 do 14:00 i od 14:00 do 22:00.

(zeznania wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):11:22-01:11:48 w związku z e-protokół (...):10:21-00:16:05 – płyta CD – k. 217, zeznania zainteresowanego M. M. (1) na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):11:48-01:12:13 w związku z e-protokół (...):21:16-00:26:22 – płyta CD – k. 217, zeznania świadka E. D. na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):40:55-00:46:38 – płyta CD – k. 217, zeznania świadka J. C. na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):46:38-00:53:53 – płyta CD – k. 217, zeznania świadka K. P. na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):01:31-01:09:10 – płyta CD – k. 217)

Wnioskodawczyni obsługiwała kasę fiskalną. Wykładała także towar i układała go na półkach, obsługiwała klientów.

(zeznania świadka E. D. na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):40:55-00:46:38 – płyta CD – k. 217, zeznania świadka J. C. na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):53:53-01:01:L31 – płyta CD – k. 217, zeznania świadka K. P. na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):01:31-01:09:10 – płyta CD – k. 217)

Ostatnią miesięczkę M. K. miała w dniu 1 grudnia 2019 r. W dniu 03.02.2020 r. lekarz ginekolog stwierdził ciążę.

(karta ciąży – k. 11-14, zeznania wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):11:22-01:11:48 w związku z e-protokół (...):16:05-00:18:13 – płyta CD – k. 217)

Z przedłożonej karty ewidencji czasu pracy wynika, że wnioskodawczyni była obecna w pracy od dnia 13 stycznia 2020 roku. Od dnia 3 lutego 2020 roku do dnia 16 sierpnia 2020 roku M. K. była niezdolna do pracy z powodu choroby. W dniu 17 sierpnia 2020 roku wnioskodawczyni urodziła dziecko. Od dnia 17 sierpnia 2020 roku ubezpieczona przebywała na urlopie macierzyńskim.

(karta ewidencji czasu pracy – k. 224 załączonych do sprawy akt organu rentowego, w kopercie – k. 62, odpis skrócony aktu urodzenia – k. 7, zaświadczenie lekarskie – k. 8, wniosek o udzielenie urlopu macierzyńskiego – k. 9 część B akt osobowych w kopercie – k. 62, dokumentacja medyczna – k. 113-113 verte, k. 118-158 verte, k. 166-181, zeznania wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):11:22-01:11:48 w związku z e-protokół (...):16:05-00:18:13 – płyta CD – k. 217)

Na miejsce wnioskodawczyni został zatrudniony inny pracownik sprzedawca M. W.

(zeznania zainteresowanego M. M. (1) na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):11:48-01:12:13 w związku z e-protokół (...):26:22-00:34:35 – płyta CD – k. 217, zeznania świadka J. C. na rozprawie w dniu 25

października 2022 roku e-protokół (...):46:38-00:53:53 – płyta CD – k. 217, zeznania świadka K. P. na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):01:31-01:09:10 – płyta CD – k. 217)

Za styczeń 2020 roku wnioskodawczyni otrzymała wynagrodzenie w wysokości: 1406,29 zł (kwota do wypłaty), za luty 2020 roku w wysokości: 1920,54 zł (kwota do wypłaty), za marzec 2020 roku w wysokości: 448,71 zł (kwota do wypłaty).

(listy płac – k. 220-223 załączonych do sprawy akt organu rentowego, w kopercie – k. 62)

Wynagrodzenie wypłacane było wnioskodawczyni w gotówce.

(wniosek – k. 3 część B akt osobowych w kopercie – k. 62, zeznania wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):11:22-01:11:48 w związku z e-protokół (...):16:05-00:18:13 – płyta CD – k. 217, zeznania zainteresowanego M. M. (1) na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):11:48-01:12:13 w związku z e-protokół (...):26:22-00:34:36 – płyta CD – k. 217)

Wnioskodawczyni korzystała w okresie od stycznia 2019 roku do kwietnia 2022 roku z usług następujących placówek medycznych:

1. (...) Centrum (...) w P.;
2. Wojewódzka (...) w Ł.;
3. Instytut Centrum (...) w Ł.;
4. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...) Szpital (...) w Ł.;

(wykaz placówek – k. 105)

Wnioskodawczyni nie powróciła do pracy u płatnika. Stosunek pracy został rozwiązany z upływem okresu na jaki umowa została zawarta (umowa podlegała przedłużeniu do dnia porodu).

(świadczenie pracy – k. 1 część C akt osobowych w kopercie – k. 62, zeznania wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku e-protokół (...):11:22-01:11:48 w związku z e-protokół (...):18:33-00:21:16 – płyta CD – k. 217)

W 2020 roku firma (...) osiągnęła przychód w wysokości: 7 382 187,12 zł.

(podsumowanie księgi przychodów i rozchodów – k. 227 załączonych do sprawy akt organu rentowego, k. 53, k. 57, rozliczenie dochodu z remanentem – k. 47-52, k. 54-56, k. 58-61)

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach organu rentowego i znajdujących się w aktach sprawy, a także w oparciu o zeznania wnioskodawczyni, zainteresowanego płatnika składek M. M. (1) i świadków J. C., K. P., E. D., które ze sobą wzajemnie korespondowały i nie zostały skutecznie podważone przez organ rentowy. Za nieprzydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie Sąd uznał zeznania świadka D. M., bowiem świadek jasno wskazała, że nie pracowała w sklepie spożywczym mieszczącym się przy ul. (...) w P., gdzie zatrudniona była wnioskodawczyni, a w sklepie przy ulicy (...) w P.. Tym samym nie kojarzyła wnioskodawczyni i nie wiedziała nic na temat jej pracy w (...) M. M. (1). Natomiast pracownicy płatnika: J. C., K. P., E. D. świadczyły pracę w sklepie spożywczym mieszczącym się przy ul. (...) w P. i były naocznymi świadkami wykonywania przez wnioskodawczynię obowiązków pracowniczych w spornym okresie na stanowisku sprzedawcy.

Wymienieni świadkowie i M. M. (1) jednoznacznie potwierdzili, że w spornym okresie ubezpieczona faktycznie wykonywała czynności pracownicze i umowa o pracę była rzeczywiście realizowana. Świadkowie szczegółowo wymienili czynności, które ubezpieczona wykonywała, potwierdzili, że pracę świadczyła ona w miejscu i czasie wskazanym przez pracodawcę. Wnioskodawczyni do czasu zwolnienia lekarskiego pracowała w sklepie spożywczym

mieszczącym się przy ul. (...) w P. na dwie zmiany – od 6:00 do 14:00 i od 14:00 do 22:00 na stanowisku sprzedawcy. Pracę wykonywała w warunkach podporządkowania pracowniczego. Ubezpieczona wykonywała czynności polegające na obsłudze kasy fiskalnej. Wykładała także towar i układała go na półkach, obsługiwała klientów.

Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej wymienionych osób, w których wskazywali oni na realność zawartej umowy o pracę między wnioskodawczynią a płatnikiem składek oraz faktyczne świadczenie przez nią pracy w ramach umowy o pracę. W ocenie Sądu zeznania odwołującej, płatnika oraz świadków: J. C., K. P., E. D. w tym zakresie są jasne, logiczne, wzajemnie niesprzeczne, wyczerpujące i uzupełniające się oraz pozostają w całkowitej zgodności z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentów. Ponadto świadkowie J. C., K. P., E. D. są osobami obcymi dla płatnika i ubezpieczonej i nie mają żadnego interesu w zeznawaniu na korzyść skarżącej.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie w sposób racjonalny zostały również wyjaśnione motywy, dla których to zgłoszenie do ubezpieczeń skarżącej jako pracownika od dnia 13 stycznia 2020 roku zostało przekazane w dniu 13 lutego 2020 roku. Z zeznań zainteresowanego M. M. (1) wprost wynikało, że powyższe stanowiło konsekwencję pomyłki księgowej V. S.. Twierdzenia płatnika znajdują odzwierciedlenie w treści pismo ogólnego skierowanego do ZUS (k. 233-233 verte akt ZUS), w którym to księgowa dookreśliła, że wszelkie dane potrzebne do zgłoszenia wnioskodawczyni jako pracownika z dniem 13 stycznia 2020 roku zostały przekazane przez pracodawcę w terminie, a jedynie przeoczenie związane z natłokiem obowiązków pracownika biura podatkowego doprowadziło do niedotrzymania wymaganego w tym zakresie terminu.

Płatnik wyjaśnił również dlaczego zdecydował się na zatrudnienie odwołującej. Wskazał, że przed nią miał pracownicę zatrudnioną na stanowisku sprzedawcy w tym sklepie, ale umowa z nią została rozwiązana i potrzebował kogoś na jej miejsce. Poza tym po przejściu skarżącej na zwolnienie lekarskie płatnik również na jej miejsce zatrudnił innego pracownika.

W treści zaskarżonej decyzji ZUS podnosił także, że skoro ubezpieczona nie przedłożyła zaświadczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań do pracy na stanowisku sprzedawcy, to nie mogła świadczyć pracy na stanowisku sprzedawcy. Z tego rodzaju rozumowaniem nie sposób się jednak zgodzić. W ocenie Sądu nawet brak zaświadczenia o braku przeciwwskazań do wykonywania pracy na danym stanowisku nie stanowi przeszkody do ustalenia, że praca była faktycznie wykonywana. Jedynie brak takiego dokumentu naraża pracodawcę na ewentualną odpowiedzialność.

Potwierdzeniem wykonywanych przez wnioskodawczynię czynności jest dokumentacja w postaci: zawartej umowy o pracę, list płac i karta ewidencji czasu pracy. Wskazać trzeba zaś, że na uzasadnienie swojej wersji świadczącej o tym, że umowa o pracę nie była realizowana przez strony, Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie przedstawił w toku procesu wystarczających dowodów oraz zasadnie nie podważył załączonych do akt dokumentów i zeznań wnioskodawczyni oraz świadków.

Organ rentowy jest stroną postępowania, która, jak każda strona procesu, jest zobligowana do wykazania twierdzeń, z których wywodzi skutki prawne (art. 232 k.p.c.). W postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych organ rentowy ma pozycję strony (art. 477¹⁰ § 1 k.p.c.), więc powinien przejawiać odpowiednią aktywność dowodową, w przeciwnym razie ponosi negatywne skutki prawne swej bierności, polegające zwłaszcza na zmianie wydanej decyzji. (vide wyrok SA w Katowicach z dnia 19.11.2013 r., III AUa 2476/12, opubl. LEX nr 1394193).

Sąd przy tym nie traci z pola widzenia, że wnioskodawczyni zawierając umowę o pracę i przystępując do wykonywania obowiązków na rzecz pracodawcy najprawdopodobniej była w ciąży. Niemniej jednak, co znamienne, zgromadzona w postępowaniu dokumentacja medyczna nie potwierdza, iż o tym fakcie w chwili zawarcia umowy mogła wiedzieć. Z przedłożonej karty ciąży wynika, że dopiero w dniu 03.02.2020 r. lekarz ginekolog stwierdził ciążę. Ponadto prawo nie zabrania nawiązywania stosunków rodzących tytuł do ubezpieczenia z kobietami w ciąży. Istotnym dla ustalenia jego istnienia jest bowiem tylko fakt czy umowa stanowiąca tytuł ubezpieczenia była faktycznie realizowana.

W tym stanie rzeczy zgromadzonym dowodom Sąd dał wiarę w całości, a dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, że jest on wystarczający, aby wyjaśnić sporną okoliczność – a mianowicie, czy

zawarta przez wnioskodawczynię umowa o pracę nosiła cechy pozorności i czy została zawarta jedynie dla uzyskania pracowniczego tytułu do ubezpieczeń społecznych i skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia w związku z chorobą i ciążą.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji ZUS.

Zgodnie z treścią art.6 ust.1 punkt 1, art.8 ust.1 i art.11 ust.1 i art.12 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2022.0.1009 t.j.) pracownicy, to jest osoby pozostające w stosunku pracy, podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Według art. 22 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy, przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Stosunek pracy posiada szczególne cechy, które pozwalają na jego odróżnienie od innych stosunków prawnych do niego zbliżonych.

Stosunek pracy wyróżnia się:

- 1) koniecznością osobistego wykonania pracy,
- 2) podporządkowaniem pracownika pracodawcy,
- 3) stałym wykonywaniem pracy na rzecz pracodawcy
- 4) i na jego ryzyko,
- 5) a ponadto odpłatnością pracy.

W razie ustalenia, że w łączącym strony stosunku prawnym występowały elementy obce stosunkowi pracy nie jest możliwa ocena, że zawarta została umowa o pracę.

Stosownie do treści art. 1 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2022.0.1732) osobom tym, w razie choroby lub macierzyństwa, przysługują świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą.

W myśl art. 4 w ust. 1 ustawy zasiłkowej ubezpieczony podlegający obowiązkowo ubezpieczeniu nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego.

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest faktycznie realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia z dnia 17 stycznia 2006 roku III AUa 433/2005, Wspólnota (...)). Podleganie pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ile legitymowaniem się statusem pracownika faktycznie świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2005 roku o sygn. akt II UK 43/05, OSNAPiUS rok 2006/15 – 16/251).

W niniejszej sprawie organ rentowy podważał skuteczność umowy o pracę zawartej między ubezpieczoną a płatnikiem składek, wskazując na jej pozorny charakter.

Należy wskazać, że organ rentowy ma prawo do badania, a także kwestionowania podstaw ubezpieczenia w tym umów o pracę, ponieważ rodzą one skutki w dziedzinie ubezpieczeń społecznych.

Jednak w takiej sytuacji to na organie rentowym spoczywa obowiązek udowodnienia pozorności umowy lub jej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, w myśl art. 6 k.c. Stanowisko takiej zajął także Sąd Najwyższy np. w wyroku z dnia 15 lutego 2007 r., I UK 269/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 78 oraz w wyroku z dnia 24 sierpnia 2010 r. I UK 74/10, w którym stwierdził, iż:

„1. Na organie rentowym, który przyjął zgłoszenie do ubezpieczenia pracowniczego i nie kwestionował tytułu tego zgłoszenia oraz przyjmował składki, spoczywa ciężar dowodu, że strony umowy o pracę złożyły fikcyjne oświadczenia woli.

2. Podstawą ubezpieczenia społecznego jest rzeczywiste zatrudnienie, a nie sama umowa o pracę (art. 22 k.p., art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 13 pkt 1 ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych). Umowa o pracę nie jest czynnością wyłącznie kauzalną, gdyż w zatrudnieniu pracowniczym chodzi o wykonywanie pracy. Brak pracy podważa umowę o pracę. Innymi słowy jej formalna strona, nawet połączona ze zgłoszeniem do ubezpieczenia społecznego, nie stanowi podstawy takiego ubezpieczenia.” (LEX nr 653664)

Zdaniem Sądu Okręgowego, organ rentowy w żaden sposób nie udowodnił, iż zakwestionowana przez niego umowa o pracę miała charakter pozorny, a strony zmierzały wyłącznie do nabycia prawa do wypłaty świadczeń z ubezpieczeń społecznych, o których mowa w ustawie z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1133 t.j.), co zarzucał stronom umowy o pracę. Pełnomocnik reprezentujący ZUS nie zgłosił, w toku procesu, żadnych wniosków dowodowych, za pomocą których w sposób przekonujący, merytorycznie wykazałby pozorność zawartej między stronami umowy. Sąd ocenił zatem zasadność decyzji w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, który okazał się wystarczający do wydania orzeczenia.

Wskazać należy, że ingerencja sądu w kierunku przejęcia od strony inicjatywy dowodowej mogłaby się spotkać ze skutecznie podniesionym przez drugą stronę słusznym zarzutem naruszenia zasady bezstronności. Faktem jest, że postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wiąże się z pewnymi odrębnościami również w tej sferze, jednakże Sąd nie może zastępować działaniem z urzędu strony procesowej tym bardziej wówczas, gdy jest ona reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego- por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 marca 2013 r. III AUa 1011/12 LEX nr 1298879.

Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał, a Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów – por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r. I ACa 613/12 LEX nr 1294695.

Do cech pojęciowych pracy stanowiącej przedmiot zobowiązania pracownika w ramach stosunku pracy należą osobiste i odpłatne jej wykonywanie w warunkach podporządkowania. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 roku III AUa 433/2005, Wspólnota (...)). Podleganie pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ile legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2005 roku o sygn. akt II UK 43/05, OSNAPiUS rok 2006/15 – 16/251).

W przedmiotowej sprawie organ rentowy stanął na stanowisku, iż umowa o pracę zawarta w dniu 13 stycznia 2020 roku między ubezpieczoną, a płatnikiem składek jako zawarta dla pozorów jest nieważna, a ubezpieczona z tytułu zawartej umowy o pracę nie podlega ubezpieczeniom społecznym od 13 stycznia 2020 roku do 17 sierpnia 2020 roku.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów.

Z czynnością prawną pozorną mamy do czynienia wówczas, gdy występują, łącznie, następujące warunki: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów, czyli być aktywnym uczestnikiem stanu pozorności. Pierwsza i zasadnicza cecha czynności pozornej wyraża się brakiem zamiaru wywołania skutków prawnych, jakie prawo łączy z tego typu i treścią złożonego oświadczenia. Jest to zatem z góry świadoma sprzeczność między oświadczonymi a prawdziwymi zamiarami stron, czyli upozorowanie stron na zewnątrz i wytworzenie przeświadczenia dla określonego kręgu (otoczenia), nie wyłączając organów władzy publicznej, że czynność o określonej treści została skutecznie dokonana. Jednakże zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z 14 marca 2001 roku (sygn. akt III UKN 258/00, opubl. OSNAP 2002/21/527), nie można przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował. Nie wyklucza to rozważenia, czy w konkretnym przypadku zawarcie umowy zmierzało do obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.).

O czynności prawnej mającej na celu obejście ustawy można mówić wówczas, gdy czynność taka pozwala na uniknięcie zakazów, nakazów lub obciążeń wynikających z przepisu ustawy i tylko z takim zamiarem została dokonana. Nie jest natomiast obejściem prawa dokonanie czynności prawnej w celu osiągnięcia skutków, jakie ustawa wiąże z tą czynnością prawną. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalno-rentowego, chorobowego i wypadkowego, podjęcie zatrudnienia w celu objęcia ubezpieczeniem i ewentualnego korzystania ze świadczeń z tego ubezpieczenia nie może być kwalifikowane jako obejście prawa.

W sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za wynagrodzeniem, sama świadomość jednej ze stron umowy, a nawet obu stron, co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa (wyrok SN z dnia 2 lipca 2008 roku, sygn. akt II UK 334/07, opubl. L.).

Sąd Okręgowy w Łodzi podziela również pogląd Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 25 stycznia 2005 roku, II UK 141/04, OSNP 2005/15/235), w którym to SN stwierdza, iż stronom umowy o pracę, na podstawie której rzeczywiście były wykonywane obowiązki i prawa płynące z tej umowy, nie można przypisać działania w celu obejścia ustawy (art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.).

Nadto ponownie wspomnieć należy, iż w niniejszej sprawie to na organie rentowym spoczywał ciężar dowodu, że strony umowy o pracę złożyły fikcyjne oświadczenia woli, a więc, że nie miały zamiaru wywołania żadnych skutków prawnych, gdyż pracownik nie podjął wykonywania pracy, a pracodawca świadczenia tego nie przyjmował. Z tych bowiem faktów organ rentowy wywodzi skutki prawne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 roku, I UK 269/2006, LEX nr 328015).

Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 24 lutego 2010 roku w sprawie o sygn. akt II UK 204/09 (lex nr 590241), iż o tym czy strony istotnie nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł ubezpieczeń społecznych nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z art. 22 § 1 k.p. Istotne więc jest, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych.

W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2010 roku w sprawie o sygn. akt I UK 43/10 (Lex nr 619658) można wyczytać, że umowa o pracę jest zawarta dla pozorów, a przez to nie stanowi tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a podmiot wskazany jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli strony z góry zakładają, iż nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy.

Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 205, poz. 1585 ze zm.) wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalnego i rentowych oraz wypadkowego i chorobowego, to podjęcie zatrudnienia w celu objęcia tymi ubezpieczeniami i ewentualnie korzystania z przewidzianych nimi świadczeń nie jest obejściem prawa.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt I UK 74/10 (Lex numer 653664) stwierdzono zaś, że podstawą ubezpieczenia społecznego jest rzeczywiste zatrudnienie, a nie sama umowa o pracę (art. 22 k.p., art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 13 pkt 1 w/w ustawy). Umowa o pracę nie jest czynnością wyłącznie kauzalną, gdyż w zatrudnieniu pracowniczym chodzi o wykonywanie pracy. Brak pracy podważa sens istnienia umowy o pracę. Innymi słowy jej formalna strona, nawet połączona ze zgłoszeniem do ubezpieczenia społecznego, nie stanowi podstawy takiego ubezpieczenia.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że motywacja skłaniająca do zawarcia umowy o pracę nie ma znaczenia dla jej ważności przy tym wszak założeniu, że nastąpiło rzeczywiste jej świadczenia zgodnie z warunkami określonymi w art. 22 § 1 k.p. Tym samym nie można byłoby czynić odwołującej zarzutów, że zawarła umowę o pracę jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych, pod tym wszakże warunkiem, że na podstawie kwestionowanej umowy realizowałyby zatrudnienie o cechach pracowniczych.

Mając na uwadze dotychczas poczynione rozważania prawne należy podkreślić, że w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy, w celu dokonania kontroli prawidłowości zaskarżonej decyzji organu rentowego, musiał zatem badać, czy pomiędzy ubezpieczoną a płatnikiem składek w spornym okresie istotnie doszło do nawiązania i realizacji stosunku pracy w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p.

W tej sytuacji do Sądu należało przeprowadzenie oceny, czy analizowany stosunek prawny nosił konstytutywne cechy stosunku pracy.

W tym celu Sąd zbadał, czy odwołująca się osobiście świadczyła pracę podporządkowaną pracodawcy (pod kierownictwem pracodawcy) w sposób ciągły, odpłatny, na rzecz i ryzyko pracodawcy. Dokonanie powyższego ustalenia miało bowiem znaczenie dla objęcia wnioskodawczyni obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi: emerytalnym, rentowymi, chorobowym oraz wypadkowym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę.

W świetle poczynionych ustaleń zdaniem Sądu nie można mówić o pozorności oświadczeń woli w zawarciu umowy o pracę. W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał w sposób jednoznaczny, iż ubezpieczona pracę podjęła i faktycznie wykonywała ją na rzecz płatnika do czasu powstania niezdolności do pracy w okresie ciąży.

Już same okoliczności towarzyszące zawarciu umowy o pracę i ustalona sekwencja wydarzeń, nie świadczą o pozorności kwestionowanej umowy. Podnieść należy, że informację dotyczącą możliwości zatrudnienia w (...) M. M. (1) wnioskodawczyni powzięła na podstawie ogłoszenia zamieszczonego na stronie internetowej (...)pl. (...) zdecydował się na umieszczenie ogłoszenia, gdy z jedną z jego pracownic został rozwiązany stosunek pracy i powstały braki w obsadzie jednego ze sklepów. Po odbyciu spotkania z płatnikiem M. M. (1) ostatecznie doszło do nawiązania pomiędzy skarżącą a płatnikiem spornego stosunku pracy.

O okoliczności, że wnioskodawczyni faktycznie wykonywała swą pracę w granicach powierzonych jej obowiązków świadczy zgromadzona dokumentacja w postaci m.in. kart ewidencji czasu pracy, listy płac, a także zeznania wnioskodawczyni, zainteresowanego płatnika składek oraz powołanych w sprawie świadków: J. C., K. P., E. D.. Wersja zdarzeń przedstawiona przez skarżącą i płatnika składek w zakresie obowiązków, jakie ubezpieczona wypełniała na powierzonym jej stanowisku sprzedawcy, znajduje odzwierciedlenie w zeznaniach w/w świadków, którzy zgodnie potwierdzili, że ubezpieczona w spornym okresie wykonywała swoje obowiązki na stanowisku sprzedawcy. W tym zakresie należy wyodrębnić takie czynności jak: obsługa kasy fiskalnej, wykładanie towaru, obsługa klientów. Sąd zwrócił także uwagę, że wnioskodawczyni dokładnie potrafiła odtworzyć wygląd pomieszczenia sklepowego, w którym pracowała. Wskazała, że znajdowały się w nim długie regały, na końcu lada z mięsem, wędlinami. Kasy były przy wejściu po lewej stronie. Wymienione wcześniej czynności wnioskodawczyni wykonywała pod kontrolą płatnika w

sklepie spożywczym mieszczącym się przy ul. (...) w P. w ustalonym czasie pracy, który był ewidencjonowany za pomocą karty ewidencji czasu pracy i na ryzyko płatnika, za co otrzymywała wynagrodzenie. Wnioskodawczyni pracowała po 8 godzin dziennie na dwie zmiany – od 6:00 do 14:00 i od 14:00 do 22:00. W ocenie Sądu skarżąca wykonywała pracę adekwatną do ustalonego wynagrodzenia, które wypłacane jej było w gotówce do rąk własnych. Podkreślić należy, że wskazane dowody w żaden sposób nie zostały obalone przez stronę przeciwną (art. 6 k.c.).

Ustawodawca zastrzegł w przepisie art. 22 § 1 k.p., że pracownik wykonuje pracę pod kierownictwem pracodawcy, przy czym nie zdefiniował tej cechy zatrudnienia. W literaturze przedmiotu wyinterpretowano, że kierownictwo pracodawcy przejawia się w poleceniach, podporządkowaniu organizacyjnym oraz podporządkowaniu represywnym i dystrybucyjnym. Powyższe niewątpliwie miało miejsce na gruncie rozpatrywanego przypadku. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na to, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zeznania świadków potwierdzają, że płatnik składek kierował pracą ubezpieczonej gdyż decydował o czasie pracy i miejscu wykonywania czynności. Płatnik oczekiwał od pracownika obecności i rzetelnego wykonywania pracy. Jest to istotne, jeżeli uwzględni się, że zatrudnienie pracownicze odwołuje się do staranności, a nie rezultatu.

Zdaniem Sądu płatnik wykazał także, że zachodziła rzeczywista potrzeba zatrudnienia ubezpieczonej na stanowisku sprzedawcy bowiem po przejściu przez nią na długotrwałe zwolnienie lekarskie w związku w chorobą w czasie ciąży, płatnik zdecydował się zatrudnić innego pracownika na jej miejsce. Zatrudnienie ubezpieczonej było więc także gospodarczo i ekonomicznie uzasadnione.

Z uzyskaniem przez wnioskodawczynię statusu pracownika wiązał się skutek w postaci nabycia przez nią uprawnień do świadczeń ubezpieczenia społecznego. Skutek ten nie został wywołany działaniem niezgodnym z przepisami obowiązującego prawa, ale wynika z obowiązującego systemu prawnego. W ocenie Sądu, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż umowa o pracę zawarta przez płatnika z wnioskodawczynią była realizowana. Skarżąca wykonywała pracę na podstawie umowy o pracę, a płatnik pracę przyjmował. Podkreślić należy, że z żadnego z dowodów nie wynika, że wolą wnioskodawczyni nie było świadczenie pracy, a jedynie stworzenie pozorów jej wykonywania, w celu uzyskania w przyszłości świadczeń z ubezpieczenia społecznego w postaci zasiłku chorobowego czy świadczeń związanych z macierzyństwem. Fakt, że wnioskodawczyni wkrótce po rozpoczęciu pracy stała się niezdolna z powodu choroby przypadającej w okresie ciąży, a potem korzystała z zasiłku macierzyńskiego - sam w sobie nie może stanowić podstawy uznania zatrudnienia za pozorne, jeżeli umowa o pracę jest faktycznie realizowana, a tak było w rozpatrywanej sprawie.

Nie budzi wątpliwości, że obowiązujące przepisy nie zakazują zawierania umów o pracę z kobietami w ciąży, który to zakaz stałby w oczywistej sprzeczności z podstawową zasadą prawa pracy określoną w art. 11³ k.p., wprowadzającą zakaz jakiegokolwiek dyskryminacji w stosunkach pracy. Zakaz podejmowania działalności zarobkowej przez kobiety w ciąży naruszałby zresztą także konstytucyjną zasadę równości z art. 32 Konstytucji RP.

Do dnia niezdolności do pracy spowodowanej chorobą w okresie ciąży, tj. do 3.02.2020 roku ubezpieczona faktycznie wykonywała swoją pracę i otrzymała za nią wynagrodzenie. Nadto nawet nie wiedziała o tym, że jest w ciąży.

Uwzględniając wszystkie wskazane wyżej okoliczności należy uznać, że niewątpliwie brak było po obydwu stronach zgody na zatrudnienie pozorne. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie wykazał zasadnie, że między stronami było porozumienie w tym zakresie lub zgoda stron na pozorność zatrudnienia.

Mając na względzie poglądy Sądu Najwyższego wyrażone w przytoczonych orzeczeniach, Sąd Okręgowy przyjął, że w sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę o pracę było nawiązanie stosunku pracy i doszło do faktycznego świadczenia pracy przyjmowanego przez pracodawcę za wynagrodzeniem, sama świadomość jednej ze stron umowy, a nawet obu jej stron, co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego (np. ciąży, choroby), nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa bądź, że jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Abstrahując od powyższego, nawet gdyby wnioskodawczyni będąc już w potwierdzonej w ciąży dążyła do uzyskania tytułu prawnego do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, to działania podejmowane w tym kierunku nie są przez prawo zakazane, wręcz przeciwnie, są zrozumiałe z punktu widzenia osoby postępującej racjonalnie i dbającej o zabezpieczenie świadczeń w związku z chorobą i macierzyństwem. Zapatrywania takie są ugruntowane w judykaturze. Zawarcie umowy o pracę w okresie ciąży, nawet jeśli głównym powodem jest chęć uzyskania zasiłku macierzyńskiego bądź odpowiednio wysokiego zasiłku, nie jest naganne, ani tym bardziej sprzeczne z prawem, jeśli umowa faktycznie jest realizowana (por. wyroki SN z 6 lutego 2006 r., III UK 156/05, LEX nr 272549, z 4 sierpnia 2005 r., II UK 320/04, OSNP 2006 nr 7-8, poz. 122).

Ustawodawstwo polskie nie ukształtowało zakazu zatrudniania kobiet w ciąży, a przeciwnie, odmowa zatrudnienia kobiety tylko z tej przyczyny, że jest w ciąży, byłaby uznana za dyskryminację ze względu na płeć na podstawie art. 18^{3a} § 1 i art. 18^{3b} § 1 pkt 1 KP (por. wyrok SN z 11.1.2006 r., II UK 51/05, (...) Nr (...), s. 34).

W niniejszym postępowaniu bezsprzecznie ustalone zostało, że ubezpieczona podjęła faktycznie pracę na podstawie spornej umowy o pracę.

W tej sytuacji, zdaniem Sądu, nie można podzielić stanowiska reprezentowanego przez organ rentowy, że ubezpieczona podjęła zatrudnienie jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, iż decyzja organu rentowego wydana została w oparciu o błędnie ustalony stan faktyczny i nie znajduje ona oparcia w realiach niniejszej sprawy.

Z tych względów Sąd Okręgowy, na mocy art.477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku, uznając odwołanie wnioskodawczyni za zasadne.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego wraz z aktami rentowymi oraz pouczeniem, iż w terminie 14 dni od dnia otrzymania wyroku z uzasadnieniem przysługuje mu prawo złożenia apelacji do tutejszego Sądu Okręgowego w Łodzi, które rozpoznaje Sąd Apelacyjny w Łodzi

A.B.